

SVĚTLO

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

19. ČÍSLO / XXXIV. ROČNÍK

40 Kč • 1,65 €

13. a 20. ZÁŘÍ 2026

Z obsahu

**Boží pravda se plně
nezjevuje tam, kde se něco
ubírá lidství**

Katecheze papeže
Lva XIV. při generální
audienci 21. ledna 2026,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

**Blahoslavený Kašpar
Stangassinger**
Libor Rösner
- strana 5 -

Apoštolka důvěry
- strana 7 -

Znamení nejvyšší lásky
Mieczysław Piotrowski
- strana 8 -

Mater Dolorosa
- strana 10 -

**Bez jediného centu
v Lurdech**
- strana 11 -

**O mocném působení Dítěte
Ježíše a Panny Marie**
- strana 12 -

Počátky církve (5)
Mario Galizzi
- strana 14 -

**Pane, tvoje plány nám
zůstávají skryty**
Vilém Studer
- strana 16 -

Michal Magone (2)
- strana 17 -

Giovanni Battista Cima (asi 1459 – asi 1517): Svatá Helena, nalezení sv. Kříže v Jeruzalémě

Boží pravda se plně nezjevuje tam, kde se něco ubírá lidství

Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci
21. ledna 2026, Řím, aula Pavla VI.

2. Ježíš Kristus zjevuje Otce

Draží bratři a sestry, dobré ráno a vítajte!

Pokračujeme v katechezích o dogmatické konstituci II. vatikánského koncilu *Dei Verbum* – O Božím zjevení. Viděli jsme, že Bůh se zjevuje v dialogu smlouvy,

v dialogu, ve kterém se k nám obrací jako k přátelům. Jde tedy o poznání vztahové, které nesdíljuje pouhé ideje, ale sdílí příběh a volá do vzájemného společenství. Naplnění tohoto zjevení se uskutečňuje v dějinném a osobním setkání, v němž se nám Bůh sám dává, činí se přítomným, a my objevujeme, že nás zná v naší nej-

hlubší pravdě. Toto se událo v Ježíši Kristu. Dokument říká: „Nejhlubší pravda, která se odhaluje tímto zjevením o Bohu i o spáse člověka, nám září v Kristu, který je prostředníkem a zároveň i plností celého zjevení.“ (DV, 2)

Ježíš nám zjevuje Otce tím, že nás zahrnuje do svého vlastního vztahu s ním. V Synu, kterého poslal Bůh Otec, „lidé [...] mají přístup k Otci v Duchu Svatém a stávají se účastnými božské přirozenosti“ (*tamtéž*). K plnému poznání Boha tedy dospíváme, když vstupujeme do vztahu Syna s jeho Otcem, a to v síle působení

Pokračování na str. 6

Když apoštol Petr kázal v Caesareji o Pánu Ježíši (str. 14–16), hovořil o tom, čeho byl plný: „Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh ho však vzkřísil třetího dne...“ (Sk 10,39–40) Použil podobná slova jako v Jeruzalémě po vylití Ducha Svatého, když kázal shromážděnému lidu. (srov. Sk 2,23–24) Z jeho kázání je zřejmé, že Ježíšův kříž a zmrtvýchvstání jsou vrcholnou součástí Božího spásitelného díla. A proto i svátek Povýšení svatého Kříže (14. září) je svátkem velmi významným. A my opět máme podnět rozjímat o Ježíšově utrpení a smrti z mnoha úhlů pohledu.

V souvislosti s liturgickými čteními dnešní a příští neděle se nám otevírá to nejdůležitější téma spojené s Ježíšovým křížem: jsme pro své hříchy Božími dlužníky, a náš dluh nemohl být splacen jinak než Boží krví. Vědomí si této skutečnosti, lépe pochopíme podobenství o dobrém hospodáři, který na konci dne všechny dělníky odměnil denárem. Jistě známe situace i z vlastního života, v nichž reagujeme podobně: „Jak to, že on dostal stejně (více) jako já, který jsem pracoval déle a měl větší zásluhu?“ Jde-li o pozemské záležitosti, jsou věci lidskou, a člověk se může mýlit. Ne tak Bůh... Pokud on coby spravedlivý Hospodář chce být stejně dobrý ke každému člověku, a je-li odměnou účast na Otcově slávě v nebeském království, pak těžko můžeme chtít po něm více. Jak chceme rozlišovat míru takového dokonalého daru? A hlavně: v Božím krá-

lovství neplatí lidské uvažování, a proto kdyby naše radost spočívala jen ve vědomí, že máme více než druzí, změnilo by se pro nás nakonec nebe v peklo... (str. 4)

Přej, a bude ti přáno! Lidové rčení lze převést do biblické řeči takto: Odpouštěj, a bude ti odpuštěno! Dnešní evangelní podobenství o nenapravitelném služebníkovi je pro nás zrcadlem: možná i my máme někdy pocit, že když nám nebeský Otec odpouští hříchy, máme vyhráno, a žijeme dál ve svém hříchu, aniž bychom se snažili snížit svůj dluh, který vůči Pánu máme – abychom změnili své smýšlení a v pokoře posílili vůli svými hříchy Otce již neurážet. I když ve své slabosti padáme, neznamena to, že se můžeme opovážlivě spoléhat na Boží milosrdenství. Správnému pochopení napomůže příběh kajícího lotra Dismase na kříži, o němž hovořil Ježíš k italské mystičce Consolatě Betrone (str. 7): Dismas projevil důvěru v Boží milosrdenství. Ale vzpomeňme, jak Dismas okřikl druhého zločince, který se Bohu rouhal: „Ty se ani Boha nebojíš? ... My jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.“ Mít důvěru v Boží milosrdenství tedy neznamena být laxní vůči svému dluhu, jež vůči svému Otci mám a jenž každým dalším hříchem narůstá. Naopak, znamená to, že jsem si svého dluhu vědom a přijímám jej jako

Editorial

spravedlivý trest, který mi za mé hříchy náleží – s tímto vědomím pak prosím milujícího Boha, aby se nade mnou smiloval a můj dluh mi odpustil...

Zvláštním znamením Ježíšova umučení jsou stigmata, jimiž jsou obdařeny Bohem mimořádně omilostněné duše. (str. 8–9) Nad jejich životními příběhy bychom neměli jen žasnout, ale měli bychom pokorně pokleknout před milosrdným Bohem. Zde je vysvětlení: „Kolikrát bys mě opustil, kdybych tě nepřibil na kříž? Pod křížem se učíte lásce a já touto láskou neobdařuji všechny duše, ale jen ty, které jsou mi nejdražší.“ Pán Ježíš tato slova řekl sv. Otcovi Piovi... Neměli bychom tím spíš my, ubozí hříšníci, pokorně přijmout svůj kříž a při pohledu na ten Ježíšův litovat svých provinění proti Boží lásce k nám?

Zvláštní kapitolu rozjímání o Ježíšově kříži tvoří Panna Maria Bolestná. (str. 10) Ona pod Synovým křížem stála, jeho mrtvé tělo spočinulo na jejím klíně a ona se stala z pověření svého Syna také Matkou všech lidí... Podle biblicko-liturgické tradice uctíváme sedm jejich bolestí! Co je však nejdůležitějším plodem pro nás: Panna Maria nás přivádí k Bohu, a to i skrze utrpení.

Blíží se beatifikace Fultona J. Sheena. Nezapomněli jsme, a z pokladnice jeho života a slova se opět můžeme obohatit. (str. 11) Třeba otázkou ze sklonku jeho života: „Ale jak blízko jsem byl kříže?“

Daniel Dehner

Apoštolka důvěry

Tak jako sv. Terezie z Lisieux, učitelka církve, poznala své povolání „být láskou v srdci církve“, tak zjevil Ježíš také italské kapucínce z řádu klarisek Marii Consolatě Betrone (1903–1946): „V lůně církve budeš důvěrou.“ Marie Consolata je považována za následovnici sv. Terezie od Dítěte Ježíše a proces jejího blahorečení právě probíhá. To, co o důvěře zjevil Pán sestře Consolatě, můžeme zcela osobně přijmout rovněž pro sebe.

Při křtu dostala jméno Pierina a vyrůstala v početné věřící rodině v kraji Piemont. Před vstupem do kláštera, o svátku Neposkvrněného početí, když měla 13 let, zaslechla vnitřní hlas, který se jí ptal: „Chceš mi zcela patřit?“ Ačkoli byla ještě dítětem, dobře chápala, co to znamená, a dala Ježíšovi své „ano“. Po náročné, nelehké cestě jako šestadvacetiletá vstoupila ke klariskám v Moncalieri u Turína a tam – v úplné odloučenosti od světa – se stala apoštolkou důvěry, jak ji nazval sám Ježíš. Zatímco v klášteře sloužila jako kuchařka, vrátná, obuvnice a ošetřovatelka, Pán ji učil, aby vždy měla k němu bezvýhradnou důvěru. „Neustále mi doprávej útěchu důvěry i uprostřed stínů smrti; ať je hodina jakkoliv temná, dopřej mi vždy radost z vyznání: »Ježíši, spoléhám se na tebe, věřím ve tvou lásku ke mně a důvěřuji ti!«“

Čím větší důvěru někomu projevujeme, tím více mu tím dokazujeme svoji lásku. Stejně je to i s Bohem. Důvěřovat mu, když se vše daří, je poměrně snadné, ale nepochybovat o jeho lásce ani tehdy, když nerozumíme jeho konání a zdá se, že naše modlitby nevyslyší, to je už výzva. Sestra Consolata zažívala takoveto situace, a to nejen ve vlastních vnitřních temnotách, ale i navenek během dvou válek.

V lednu 1935 ji Pán připravoval na velkou ztrátu, aby se naučila opírat už jen o něj samého. Sestra Consolata píše: „Minulou noc se mi zdálo, že jen několika-měsíční dítě se kolébalo na vlnách rozbouraného moře. Viděla jsem, že Boží pohled byl upřen pouze na toto malé stvoření. Dívala jsem se a viděla jsem, že je vlny nezalily, protože je Bůh chránil. Když jsem se probudila, pocítila jsem jistotu, že totéž se děje i s mojí duší. A když Bůh v těchto dnech dopouštěl na mě chvíle, v nichž jsem pocítovala naprostou opuštěnost a velký smutek, obětovala jsem mu, připravena vzdát

se i jediného světla a jediné útěchy, které mi ještě zbyly – mého duchovního otce.“

Jako odpověď na její ochotu darovat Bohu všechno, i svého duchovního otce (měla tehdy 32 let), ji Pán o několik měsíců později řekl: „Víš, co mě tak neodolatelně přitahuje ke tvé duši? Je to tvá slepá důvěra ke mně.“ A dal jí velmi povzbudivé příslibení: „Budu v tobě, Consolato, konat obdivuhodné věci, protože tvá důvěra ve mne nemá hranic. Věříš v Ježíše, v jeho milosrdné Srdce plné slitování; avšak tomu, kdo věří, je všechno možné! Ach, kdybys věděla, jak mě to těší!“ Aby potvrdil tato slova, připomněl Ježíš své nevěstě událost ukřižování: „Dismasovi na kříži byly po jediném projevu důvěry ve mne odpuštěny všechny jeho hříchy a ještě v den svého obřazení vešel jako světec do mého království. Z toho poznáváš vítězství mého milosrdenství a důvěry vložené do mne.“

Sestra Consolata neměla žádné pochybnosti, pokud šlo o ni samotnou, ale těžkým se to pro ni stávalo tehdy, když viděla trpět jiné. Když jednou se smutkem vyprávěla Pánu o mnoha mrtvých, kteří padli ve válce, řekl jí: „Dnes se svět může zachránit už jen takto! Ach, kolik mladých lidí bude na věčnosti Bohu děkovat za to, že smrtí v této válce je zachránil pro věčnost! Rozumíš? ... Většina těchto mladých lidí by doma upadla do hříchů, zatímco ve válce – daleko od každého pokušení – umírájí, avšak mají vedle sebe duchovní, a proto

Ježíš naučil sestru Consolátu tuto střelnou modlitbu:

„Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!“

Tuto modlitbu se měla modlit neustále, aby se sama stala úkonem lásky. Proto ji vždy znovu povzbuzoval:

„Starej se jen o to, abys mě milovala, a já se postarám o všechno ostatní, i o ty nejmenší věci! Důvěřuj mi, já se postarám o všechno.“

mohou být zachráněni pro věčnost! A nemysli si, že by mě utrpení světa nechávalo lhostejným. Právě naopak – miluji duše a toužím je zachránit.“

Ano, důvěřovat Bohu znamená věřit, že všechno, co koná a dopouští, ve světě anebo v duši člověka, se vždy děje z lásky a pro naši spásu. Proto Pán vyzýval sestru Consolatu k bdělosti: „Zlý nepřítel udělá všechno, aby otrásl tvou slepou důvěrou ve mne; ty však nikdy nesmíš zapomenout, že jsem nekonečně dobrý a milosrdný. Oslavuj Boha svojí důvěrou!“

Z Vítězstvo Srdca 170/2026
přeložil a upravil -dd-

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Dnes vás volám: Vraťte se k Bohu, vraťte se k modlitbě, abyste se staly nositeli míru! Modlete se, dítko, za mír, který je v ohrožení, a necht' modlitba znovu vytéká z vašich srdcí a z vašich rodin, abyste v radosti pocítily Ježíšův hlas ve svých srdcích: Pokoj vám! Buďte, dítko, nositeli míru a modlitby pro všechny, kteří se nemodlí. Já jsem s vámi a modlím se za vás před svým Synem Ježíšem. Děkuji vám, že jste odpověděly na mé volání.“

Medžugorje 25. srpna 2026

Bez jediného centu v Lurdech

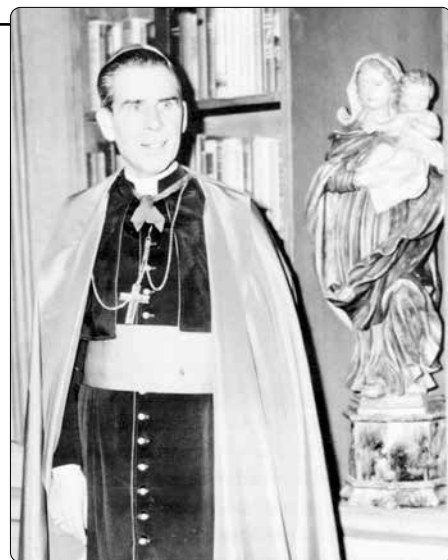
Velkou radost – zvláště mezi anglicky hovořícími křesťany – vyvolala zpráva, že americký arcibiskup **Fulton John Sheen (1895–1979) bude 24. září 2026 v St. Louis blažorečen.**

Fulton Sheen, často nazývaný *Boží mikrofón*, patřil mezi nejvlivnější a nejoblíbenější katolické osobnosti 20. století. Svým nezaměnitelným a životu blízkým stylem – plným inteligentního humoru a vtipu a zároveň hluboké duchovnosti – prostřednictvím rozhlasu a své týdenní televizní relace nadchl pro pravdu evangelia až 30 milionů lidí. Byl oblíbeným univerzitním profesorem, autorem více než 65 knih, vyhledávaným kazatelem a charismatickým duchovním pastýřem. Mnohé přivedl ke katolické víře a neúnavně se angažoval pro misie. Při tom všem zůstal člověkem hluboké eucharistické úcty. „Všechny své homilie jsem připravoval před Nejsvětější svátostí. Když se totiž setkám s Bohem tváří v tvář, přicházejí mi ty nejlepší myšlenky,“ říkával Sheen. I přes obrovské pracovní nasazení setrval po celý život každý den celou hodinu v adoraci, „*kteřá tvoří můj den*“. Uvědomoval si totiž, že „*kněz začíná zanedbávat své kněžství tehdy, když ochabuje v lásce k Nejsvětější eucharistii*.“

Fultona Sheena charakterizovala rovněž něžná a hluboká láska k Panně Marii, o níž říkal: „*V životě každého kněze musí být jedna žena*.“ Na její počest věrně slavil v sobotu mariánskou mši svatou

a často obnovoval své osobní zasvěcení Panně Marii, již se s dětskou důvěrou odevzdával. V roce 1924 se v Lurdech jeho bezpodmínečná důvěra v pomoc Panny Marie projevila přímo opovázlivým způsobem, který je pro nás sotva napodobitelný. O této neuvěřitelné zkušenosti, že Maria nikoho nezklame ani neopustí, Fulton Sheen často vyprávěl, kromě jiného i ve své autobiografii *Treasure in Clay* (Poklad v hliněných nádobách).

„*Jednu ze svých prvních poutí do Lurd jsem vykonal v době, kdy jsem po kněžském svěcení ještě pět let studoval na univerzitě v belgickém Leuven. Měl jsem právě tolik peněz, abych se dostal do Lurd, ale ne dost na to, abych tam mohl několik dní zůstat. Proto jsem se zeptal svého bratra Toma, zda nemá nějaké peníze, ale jako typický student žádné neměl. Řekl jsem si: »Mám-li dost důvěry, abych jel do Lurd oslavit páté výročí svého kněžského svěcení, pak je již úkolem Panny Marie postarat se o všechno ostatní.« Do Lurd jsem přijel bez jediného centu a ubytoval jsem se v jednom z dobrých hotelů. Pomyslel jsem si totiž, že když už má Panna Maria zaplatit můj účet za hotel, může stejně dobře zaplatit velký či malý. Ze svého pobytu jsem si udělal nověnu – devět dní modliteb. Ale ráno devátého dne se nic nestalo, odpoledne devátého dne se nic nestalo a ani večer devátého dne se nic nestalo. Tehdy začalo jít do tuhého. Již jsem se viděl na policii a jak si svůj účet odpracovávám umýváním nádobí.*

Brzy již blahoslavený Fulton John Sheen

Rozhodl jsem se tedy dát Panně Marii ještě jednu šanci a kolem půl jedenácté večer jsem se vydal k jeskyni. Když jsem se modlil růženec, poklepal mi na rameno jeden statný americký pán: „*Jste americký kněz?*“ – „*Ano.*“ – „*Mluvíte francouzsky?*“ – „*Ano.*“ – „*Nejel byste zítra se mnou, mojí manželkou a dcerou do Paříže a netlumočil nám?*“ Doprovodil mě zpět do hotelu. Potom mi položil asi nejzajímavější otázku, jakou jsem kdy v životě slyšel: „*Už jste zaplatil účet za hotel?*“ Vytáhl jsem jej z kapsy... Druhý den jsme odjeli do Paříže a ještě dvacet let či více jsem mohl využívat pohostinnosti manželů Farellových vždy, když jsem o víkend cestoval do New Yorku vyučovat konvertity. Tito manželé se v Lurdech stali pro mne nástrojem Panny Marie, aby mě zachránili, aby se postarala o mé dluhy.“

Sjednocený s Kristem, očistěný a zcelený utrpením si Fulton Sheen na sklonku života uvědomil: kněz musí být především obětí. Ve své autobiografii se zamýšlí: „*Užíval jsem si prestiž... vystupovat v rozhlase a televizi... Byl jsem oblíbený a vyhledávaný, na přednáškách a při projevech se ozýval nadšený potlesk, byl jsem přítelem královských výsostí i širokých mas lidí... Ale jak blízko jsem byl kříže? Byl jsem knězem... Ale byl jsem i obětí?*“

A obětí se stal! Po vážné operaci srdce a opakovaných pobytech v nemocnici Fulton Sheen zemřel 9. prosince 1979 v přítomnosti Nejsvětější svátosti a v důvěře v Boží Matku – věrný svému biskupskému heslu a touze: „*Da per Matrem me venire – Dej, abych přišel (k tobě) skrze Matku.*“

Fulton Sheen navštívil více než třicetkrát poutní místo Lurdy, jehož si mimořádně vážil. Stalo se jeho milým zvykem putovat k Panně Marii Lurdské při každé cestě do Evropy.

*Z Vítězstvo Srdce 170/2026
přeložil a upravil -dd-*

BŮH JE S NÁMI - SVĚDECTVÍ A PŘÍBĚHY

S BOHEM V RUSKU • VÍCE NEŽ 20 LET PŮSOBNÍ AMERICKÉHO JEZUITY V SOVĚTSKÝCH LÁGRECH
Walter J. Ciszek SJ – Daniel L. Flaherty SJ
Z angličtiny přeložila Marie Polasková
Předmluva Thurston N. Davis SJ, šéfredaktor časopisu America • Odborná redakce Štěpán Černoušek a Adam Hradílek

Walter Ciszek se narodil v rodině polských emigrantů. Po vstupu k jezuitům se přihlásil k misijní práci v Rusku a přijal východní obřad. Když vypukla II. světová válka, byl právě v polské oblasti obsazené Rudou armádou. V roce 1940 byl zatčen a dalších 23 let vězněn sovětským režimem, z toho 15 let na Sibiři. Teprve v roce 1963 se mohl vrátit do Spojených států amerických, výměnou za dva sovětské agenty. O své životní zkušenosti napsal dvě knihy. Tato je jedna z nich.

Paulinky • Druhé, přepracované vydání
Váz., A5, 464 stran, 499 Kč

BŮH KONÁ • PŘÍBĚHY Z EVANGELIZACE V ULICÍCH

Étienne Grenet • Z francouzštiny přeložila Ludmila Terezie Soukalová • Redakce Kateřina Lachmanová

Sbírka 35 skutečných příběhů, které dosvědčují znamení živé Boží přítomnosti uprostřed tohoto světa. Étienne Grenet působí jako kněz-misionář v Paříži, kde vede Misijní centrum (Pôle Mission). Kromě probouzení katolíků ve farnostech chodí pravidelně evangelizovat do ulic, zároveň je zakladatelem a vedoucím francouzské školy *Život v Duchu*, což je roční škola učednictví a evangelizace. Své zkušenosti sepsal do několika úspěšných knih, tato jako první vychází v češtině.

Nebojsa & Doron, s. r. o.
Brož., 130x190 mm, 192 stran, 349 Kč

SPOLEČNĚ NA CESTĚ • 30 LET OSTRAVSKO-OPAVSKÉ DIECÉZE
Redaktorka Jana Praisová • Texty Libor Rösner • Úvodní slovo Martin David, biskup ostravsko-opavský

Nejmladší a nejmenší – to jsou dva přívalky, které charakterizují ostravsko-opavskou diecézi. Kniha *Společně na cestě* přináší mozaiku vzpomínek na zakládání diecéze i historické kapitoly o kořenech, ze kterých diecéze vyrůstá. Průvodcem třemi dekádami života diecéze je také kalendárium, ve kterém čtenář najde výběr z nejpodstatnějších událostí.

Biskupství ostravsko-opavské
Brož., 220x220 mm, 200 stran, 350 Kč

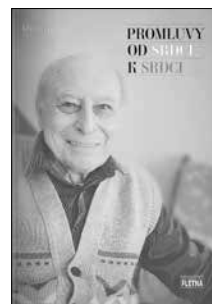
PROMLUVY A ÚVAHY

PROMLUVY OD SRDCE K SRDCI

P. Ing. Michael Miloslav Fiala O.Praem. • Předmluva Mons. Josef Kajnek • Doslov PhDr. Eva Zálešáková

Promluvy od srdce k srdci premonstráta P. Miloslava Fialy (1928–2026) dávají nahlédnout do bohatého myšlenkového světa muže – řeholníka, kněze, člověka, jenž se po listopadu 1989 stal na dlouhá léta viditelnou tváří české katolické církve. Svými texty, jak psanými, tak vyřčenými na rozhlasových vlnách promlouval k lidem věřícím i nevěřícím. Inspiraci pro své úvahy P. Fiala čerpal z bohatých literárních zdrojů, od Aristotela, sv. Augustina, Pascala, sv. kardinála Newmana a Einsteina až po současné kapacity mnoha vědních oborů, nejvíce se ovšem obrátil k Písmu svatému.

Martin Leschinger – FLÉTNÁ
Brož., A5, 416 stran, 325 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce časopisu Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: Objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

2019/12030

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc